

נמאס לי להיות

המטרידה של

המדיונה!

ועורך־דינה גיורא זילברשטיין התפלא מאוד על שהזמנה לבית־המישפט למחרת שימרוה, כדי להתום על התי־חייבות שלא להטיר עוד את הזמרת. ברי מור: "שאני אטלפן למישהו ואספר שאמו נפטרה מהתקף־לב? אני, שאמי מתה ממחלה כזו? אני, שבעוד חודש יש לי תור לציתור, ושהרס לי את הלב, מסוגלת לעשות רכב כזה? ובכלל, איזה עניין יש לי עם יפה ירקוני? לא ראתי אותה שמונה שנים,

זמרת ירקוני. שאני אטלפן למישהו ואספר שאמו נפטרה ממחלת־לב?

ולא דיברתי איתה מאז. אז, כאשר הייתי מזכירת אמ" (אירגון אמני ישראל), היא הגיעה למישרד והחננה לקבל את התקליט שהוציאת אמ" של כל האמנים, שגם היא שרה שם. היא הסבירה שהיא אוספת את כל התקליטים שבהם היא שרה. היו לי כמה תקליטים מיותרים, ונתתי לה אחד. זה הכל.

"איזה מניע יש לי להטיר אותה? מילא, אם זה היה גבר שהיה לי סטוץ איתו, או אני מכינה שיש לי מניע. אבל יפה ירקוני?"

"אם היא רוצה פירסומת־חינם, אני מוכנה לתת גם לה, ולכל אמן אחר, פירסומת־חינם. רק שיורדו ממני אין לי יותר כוח, אני עייפה והלב שלי הרוס!"

דדו גנדי ועוד

רי בוטסת גם על אילי גורי **ליצקי**, שצוטט באחד העיתונים כאילו אמר שאינו זוכר אותה כלל

בעלת "ויכרון פנומן", שחבריה מתייחסים אליה כאל מוח־מחשב. בבית־הספר התיכון למדה במגמה ריאלי, ואחר־כך הלכה לצנחנים. לרבריה עברה קורס־צניחה ושירתה שנתיים כצבא הכירה את דדו (וזיד אלעזר), את גנדי (רחבעם זאבי) ועוד מפורסמים. אחרי השיחרור נסעה ללונדון, עבדה שם שנה כאופר ולמדה אנגלית. "אני רוברת חמש שפות — עברית, צרפתית, אנגלית, גרמנית ואיטלקית". עד אז היו ראשה ומעייניה של ברי בענייני צבא וחברמניות.

מי ששינה את דרכה היה יצחק ("איציק") תוראל. כאשר פתח גלריה בתל־אביב, הזמין אותה לעבוד איתו ושינה את כל מהלך־חיה. תמיד חלמה להיות רופאה או עורכת־דין, אך שאו נכנסה לעולם האמנות, לענייני תע"רוכות, אמנים ויחסי־ציבור. העולם הזה מצא חן בעיניה. "איציק תוראל פתח לי פן אחר של החיים. קראתי ספרים על אמנות, ואפשר היה למצוא אותי עם ספר עבה של דאלי ביד".

תמיד כתבה ברי שירים למגירה, ותוראל, שגילה את כישרון־הכתיבה שלה, דחף אותה לעולם העיתונות.

אני נגבת!"

ר תקופה זו הכירה ברי את כל הנוצצים והמפורסמים, והתחככות בהם מצאה חן בעיניה. ספרי־הטלפונים הפרטי שלה גדול קצת יותר מדרך של חברת בזק. הוא מלא בשמות וכמיס־פרי־טלפון של כל המי ומי בחברה הישראלית.

"המישטרה החרימה את ספרי־הטלפון הקטן שלי, כזה סבן־סטאר מיסכן, הם לא ידעו שהספר האמיתי שלי נמצא במקום אחר, שם גם נמצאים יתר המיסמכים שלי וההוכחות שיש לי. הם החרימו רק את התמונות האישיות שלי, כמה מיכתבים ושתי קלטות של אילן פקר, שעשה לי ניתוח אסטרו־לוגי. הוא מאוד התרשם ממני, וישב איתי ארבע שעות. לולא היה צריך לצאת להופעה בקומקום, היה ממשיך לשבת איתי. הוא אמר שאני יכולה להיות עורכת־דין מוצלחת, רופאה נהדרת, ושאני יכולה להצליח בכל דבר שאעשה".

כאשר היא מדברת על הייחאהבה שלה, מתעופפים שמות־צמרת כעלים בשלכת. ח"כ מפורסם ונאה, שאותו היא מעריצה ושיש לה מיכתבים ממנו. מנהל חברת־ביטוח גדולה, שאיתו נסי עה ללונדון, ושאת סורתו היא שור־מרת. בעל מלון מפואר בטבריה, שנתן לה חיים טובים ביאכבה על הכינרת ובסוויטה המלכותית במלוננו. פרופסור לרפואה יפה־תואר, שחי איתה שנה שלמה. שדרן־רדיו, שאיתו החליפה שתי חות־טלפון ארוטיות, כאשר ישב והש"תוף על גג ביתו. יהלומן, המחלק את זמנו בין תל־אביב וניו־יורק, ותעשיין, מהגדולים במדינה.

פה ושם נזכרים גם רופאים, שחקנים ואנשי־ציבור.

"אבל אל תזכירי את שמם, שלא ייפגעו. אחרי שכל הפרשה עם תמי בן־עמי התפוצצה, כל מיני אנשים, שהיו חברים שלי עד אז, הפסיקו לטלפן. מאז אני יושבת בבית כבר שנה שלמה. לא יצאתי ולא פגשתי אנשים".

ברי מספרת על תקופת־הזוהר בהי, כאשר היתה מעורבת בקהל של פתיחות וסגירות, כאשר גילגלה אלפי דולארים בחשבונה וגם ערכה בחינות למקבלים לאוניברסיטה. "הייתי פרת,

ברי מור

"אני נראית כמו משאית..."

ונהייתי אפס! אני נגבת! אני, שהייתי בכל אירוע, בכל פתיחה! אנשים שהיו אומרים לי שלום מכחישים שהם מכירים אותי בכלל!"

ברי אוהבת לצטט מפורסמים שאמי רו לה. "את הבחורה הכי חכמה שהי כרתי!" או "את היחידה שמכירה את כל המיזמי במדינה".

היא מסבירה כי את כל הגדולים האלה, שאנשים אוהבים להזכיר ולדבר עליהם, היא מכירה באופן אישי ויודעת שאינם מושלמים, שהם רק בני־אדם. "הם בני־אדם בדיוק כמונו, ויש להם מינוסים. הם רק הצליחו לדעת לאן להידחף!"

היא מודה כי "שמות גדולים תמיד הסתובבו בחיים שלי, אבל לא היו תוכן חיי. רק במשך תקופה קצרה. ואחר־כך הבנתי שהכל שאו־אוף, חיצוני".

הפירסומים על הסתבכותה גרמו לה נזק רב. מאז היא יושבת בבית ואינה יוצאת. "עשיתי פוני והתאפרתי עבור הצלם שלכם במיוחד, כי אני לא יוצאת בכלל".

לרבריה נודע לה על הפירסום הא־חרון מבעל קיוסקה־עיתונים השכונתי. הוא טילפן ושאל אם שמעה חדשות, ואמר כי מכירת העיתונים אצלו גדלה מאוד בגללה.

"תעזבו אותי! תנו לי לחיות! נמאס לי להיות המיטרד של המדינה. את הלב כבר הרסתם לי, לפחות תשאירו לי את הגשמה!"

היא איימה להתאבד אם לא יניחו לה, וימשיכו להעליל עליה עלילות פשיעה ונוכלות. שנה וחצי היא מסתגרת בבית וחיה בפראנויה, איננה עובדת ונאלצת לבקש מאביה אפילו כסף לקניית עיתון. "מי יקח אותי לעבודה, אחרי כל הפירסומים האלה?"

"אולי מהמיפלגה?"

יצאתי די מבולבלת מהשיחה עם האשה הצעירה והמזורה הזו. היה ברור כי חלק, לפחות, מסיפוריה הוא פרי דימוינה ותוצאה של תיסכול מיני ואישי, אבל אינני פסיכולוגית ואין לי הכלים כדי לנתח אותה. אבל דבר אחד יכולתי לעשות. ברי סיפרה לי על ח"כ

ברי בצבא

"הייתי ממש פרח..."